

των μία λέξις ἐξῆλθεν, ἔχουσα φθόγγους, νέους φθόγγους τοὺς ὁποίους προσεκτικῶς ἤκουσεν ἡ φύσις, τοὺς ὁποίους τὰ ζῶα τριγύρω ὅλα ἐσταμάτησαν διὰ νὰ ἀκούσουν· φθόγγους, οἱ ὁποῖοι ἀντήχησαν εἰς τὸ νέον κέλευσμα, τὸ κέλευσμα τοῦ κατακτητοῦ, τὸ κέλευσμα τοῦ ζεύγους τοῦ αἰωνίου — ὁ λόγος ὁ ἀνθρώπινος.

Καὶ ἡ λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων των, μία λέξις ἀόριστος ἀκόμη, μαλακὴ ὡς θώπευμα, καὶ ἥτις ἔμελλε νὰ διαβιθασθῆ ἀθάνατος εἰς ὅλα τὰ τέκνα των, αἰωνία εἰς ὀλόκληρον τὴν διαδοχὴν των, καὶ νὰ ἀντηχῆ πάντοτε ὑπὸ τὰ διάφορα πλάτη, καὶ ὑπὸ διαφόρους οὐρανοὺς, μὲ φθόγγους διαφόρους, ὠθοῦσα πάντοτε εἰς ἔνωσιν τὰ φύλα, ἐνοῦσα τὰ ζεύγη· μία λέξις ὡς σύνθημα αἰώνιον, ὡς σύμβολον σκοτεινὸν ἀπὸ τῆς δημιουργίας τὰ βάθη :

— Σὲ ἀγαπῶ !

N. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ 'ΓΥΡΙΣΜΟΥ',

ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ ΞΞΩ

Στὸ ξέφωτο ἔξω λάμπει ὁ Ἥλιος ὁ πατέρας
 Τῆς ροδοκόκκινης υἱείας, τῆς γυναῖκας
 Πῶχει τὰ στήθη ἀλύγιστα γιομᾶτα γάλα
 Καὶ ποῦ ἔανοίγει μοναχὰ ὅσα τῆς δείχνει
 Σαρκοπλασμένα γύρω τῆς ὁ θεῖος πατέρας
 Καὶ ποῦ μὲ χέρια ἀδάμαστα καὶ σιδερένια
 Κοντόβλεπα κι' ἀδιάφορα μάτια ταιριάζει.

Στὸ ξέφωτο ἔξω ἀντιπροβάλλει καὶ ἡ Σελήνη
 Ἡ λευκοφόρα Σίβυλλα μὲ τοῦ Λυγκέα
 Τὸ βλέμμα ποῦ τρυπάει τὰ ὀλόβαθα, ὦ ! καὶ φέρνει
 Μπροστά μας ἀπ' τὰ πέρατα τῶν κόσμων, ὅλα
 Τῶν Ἰσκιων θεῖα τὰ τέρατα καὶ τῶν ὀνείρων !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ